

Rólunk szól...

**a 2017/2018-as tanév „termései”
a Szolnok Városi Kollégium Gyermekváros Utcai
Tagintézményében**

Kovaly Viktória rajza (10. évfolyam)

Tartalom

Előszó Rózsa nénitől.....	3. o.
Dicséretben részesültek.....	4. o.
Rajongás, energikusság, küldetés - interjú Hadrévi Henivel	6. o.
Sokoldalúság - interjú Kamuti Harmattal	6. o.
Írott művészet: versek és novellák.....	8. o.
Angliai kalandozás képekben	22. o.
Mandalák	24. o.

Impresszum

A kiadványt szerkesztette: Almási Diána

Felelős szerkesztő: Bekkerné Matécsik Rózsa tagintézmény-vezető

A kiadvány összeállításában részt vettek:

Bekkerné Matécsik Rózsa, Farkas Rózsa, Tóth Lilla, Tóthné Mészáros Ágnes

Kiadja: a Szolnok Városi Kollégium Gyermekváros Utcai Tagintézménye
(5000 Szolnok, Gyermekváros u. 1. web: www.kollegium-szolnok.sulinet.hu)

A kiadvány 1/60 másolati példányban készült.

Belső használatra!

2018. május

Előszó

Kedves Kollégista Diákok!

Igazán nagy örömmel tölt el, hogy vannak közöttetek olyanok, akik a kevés szabadidejük egy részét olyan tevékenységekre fordítják, amelyek saját tudásuk gyarapodását, képességeik fejlesztését szolgálják. A most kézben tartott kiadvány olyan alkotásokat tartalmaz, amelyekkel alkotóik, valamilyen versenyen indultak, és eredményeket értek el.

E kiadvány segítségével szeretnénk kedvet csinálni számotokra ahhoz, hogy a tanulás mellett mutassátok meg azon tehetségeket is, amelyet, másokkal is szívesen megismertetnétek. A terület határtalan, bárki, bármiben lehet kiváló!

Azt gondolom, hogy a mindennapokban viszonylag sokat tudtok egymásról, de lehet, hogy a plusz tevékenységekről nem igazán beszéltek egymásnak. Ezért is szeretném, ha név szerint is megismernétek azokat a társaitokat, akik valamilyen versenyen jól szerepeltek, kiemelkedő eredményt értek el.

Gratulálunk nekik!

Remélem, hogy ezzel a kiadvánnyal esetleg mások is kedvet kapnak ahhoz, hogy megmutassák, ők mit tudnak! Éppen ezért a következő tanévben is számítok azokra a kollégista Diákokra, akik szeretnék megméretetni magukat valamilyen versenyen, vagy megmutatni miben tehetségesek!

Mindenkinek szép nyarat, jó pihenést kívánok a közelgő nyári szünetre!

Rózsa néni

Dicséretben részesültek...

Igazgatói dicséretben részesültek:

AJTP VI. Országos Sakkversenyen csapatban elért IV. helyezését

Miriszlai Beatrix

Pádár Tamás

AJTP VI. Országos Sakkversenyen csapatban elért IV. helyezését, egyéni 3. helyezését

Bognár Donát

AJTP Országos Vállalkozói versenyen elért I. helyezését

Hegy Zsanett

Kóródi Petra

Molnár István

Sebők Attila

Tarsoly Ifjúságért Egyesület által megrendezett „A mi Európánk” című vetélkedőn elért 3. helyezését

Kőfalvi János

Molnár István

Sárosi Máté

MAGYAR POLGÁRI VÉDELMI SZÖVETSÉG által megrendezett katasztrófavédelmi ifjúsági verseny 4. helyezését

Nagy Lajos Adolf

Pénzes Ákos Ferenc

Pénzes István Dániel

Eszterházy Károly Egyetem Történelemtudományi Intézete által megrendezett „A reformáció” című tanulmányi versenyen való részvételért

Sárosi Máté

Kőfalvi János

Tóth Tünde

KIUGRÓ

Szolnoki és Szolnok Környéki Fiatalkorú Tehetségek Gáláján való részvételért

Hadrévi Henriett

KOSÁRY DOMOKOS TÖRTÉNELEMVERSENY országos 11. helyezését

Molnár István

XIV. Lakiteleki AJTP Történelem Tábor történelem versenyén való részvételért

Kovács Róbert Adrián

Jakab Judit

Rácz Sándor

Hugyik Erika

Rüff József

Tóth Tünde

Kollégiumvezetői dicséretben részesültek:

Kollégiumi Fekvenyomó Bajnokságon elért csapat II. helyezésért

Burai Ádám
Füri Márk
Pénzes Ákos Ferenc
Pénzes István Dániel

Kollégiumi KI MIT TUD? versenyen elért I. helyezésért

Fehér Kitti
Hadrévi Henriett
Kánya Zoltán

Kollégiumi KI MIT TUD? versenyen való szereplésért

Lukács Orsolya
Sárosi Máté
Szirtes Dávid

„ARANYCSAPAT” emlékévként alkalmából megrendezett versenyen elért II. helyezésért

Burai Ádám
Gyarmati Alex
Kőfalvi János
Magyar Márk
Nagy Gergő

HUNGARIKUM vetélkedőn elért 3. helyezésért

Aranyi Eszter
Vadász Tímea

Eszterházy Károly Egyetem Történelemtudományi Intézete által megrendezett „A reformáció” című tanulmányi versenyben való részvételért

Bencsik Mirjam
Molnár István
Rácz Sándor

Balaton maraton futóversenyen való részvételéért

Gálik András
Rácz Sándor

Rajongás, energikusság, küldetés - interjú Hadrévi Henivel

Az interjút készítette: Horváth Hajna (9. évfolyam)

- *Mesélj a hobbijaidról!*

- Négy hónapos koromtól kezdve úszom, versenyszerűen tavalyig. Négy éve kosarazom. Szívemhez közel álló hobbijaim: a biciklizés, futás, kondizás, görkorizás és gerelyhajítás. A táncról nem úgy beszélnek, mint hobbi, hanem mint lételemem.

- *Mióta táncolsz?*

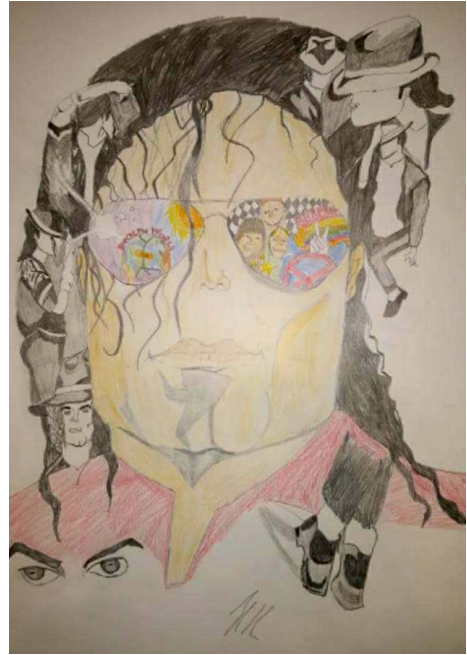
- 2014. november 30-án 19 és 20 óra között ismertem meg Michael Jacksont. Rá egy hétre kezdtem el táncolni. A Rising Star nevű műsor által ismertem meg.

- *Mesélj a fellépéseidről!*

- Az első fellépésem egy farsangon volt, hossza kb. 4 perc volt, a Smooth Criminal című számra. A közönséget megfogta az előadásom, és azóta rabja lettem ennek az egésznek.

- *Mi az, ami megfogott Jacksonban?*

- Elsőre megfogott az előadásmódja és a zenei stílusa. Később, ahogy jobban megismertem, annál inkább éreztem a hasonlóságot közte és köztem.

*Michael Jackson - Hadrévi Heni rajza
(9. évfolyam)*

- *Milyen volt a legutóbbi fellépésed?*

- A Kiugró nevű vetélkedőn történt, melyet Szolnokon rendeztek meg. A válogatón 4 perc 50 mp hosszú volt az előadásom, viszont a Gálán – melyre továbbjutottam – 1 perc 30 másodpercet kaptam, melyből végül 2 perc lett. Az időtartamot meglehetősen keveselltem a 4:50-hez képest. Minden kategóriában kiosztottak egy különdíjat, itt nem voltak helyezések. Különdíjat ugyan nem kaptam, viszont a fellépés számomra nagyobb jelentőséggel bírt, mint maga a különdíj.

- *Mik a terveid a jövővel, a fellépésekkel kapcsolatosan?*

- Mindenféleképpen folytatom a táncot és a Michael Jackson iránti rajongást. Következő fellépésem itt, a Gyermekváros úti Kollégium Tehetségnapján tervezem, melyen megmutatom egy új oldalamat is.

Sokoldalúság: Interjú Kamuti Harmattal

Az interjút készítette: Molnár István (AJTP 10. évfolyam)

- *Harmat, idén március 15-én megkaptad Szolnok Város Ifjúsági Díját – milyen tevékenységeid eredménye ez?*

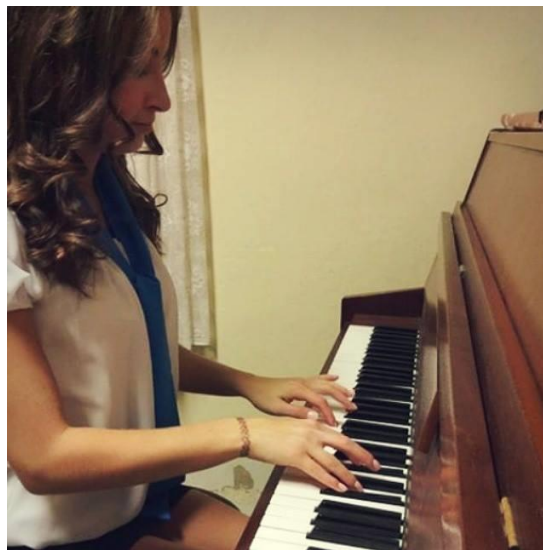
- Körülbelül 2 évig kollégiumi DÖK tag, 5 éven át szociális bizottsági tag voltam, majd 2 évig a bizottság elnöke. Az Országos Diákszövetségben (ODP) Székesfehérváron 2014-ben, majd 2017-ben kollégiumi képviselőt láttam el, és mindkét alkalommal bekerültem a

szerkesztőbizottságba, melyben megalkottuk a diákság javaslatcsomagját. A 2017-es ODP-n megalakuló Országos Diáktanács (ODT) tagja lettem, melyben jelenleg is képviselem Jász-Nagykun-Szolnok megyét. Cikkeim rendszeresen jelennek meg a Diákhírlevélben, elsősorban az ODT munkájáról. Megalakulásunk fontos lépés a diákok érdekérvényesítésének terén, hiszen ezentúl nemcsak a 3 évente megrendezett diákszemélyesítések alkalmával nyílik lehetőségünk tolmácsolni észrevételeinket, javaslatainkat, kéréseinket, hanem az ODT üléseinek alkalmával is. Érdekképviselőnk hatékonyabbá teszi, hogy minden megye rendelkezik különböző iskolatípusokból érkező delegált taggal. Mandátumunk elsősorban a soron következő Diákszemélyesítésig tart, illetve érettségink időpontjáig, hiszen azt követően kikerülünk a köznevelés rendszeréből.

Néhány eddig elért eredményünk:

- Novák Katalin államtitkár asszony ellátogatott egyik ülésünkre és hangsúlyozta, hogy ingyenessé teszi a kormány jövő év elejétől az első nyelvvizsga megszerzését a 35 évnél nem idősebbek számára, melynek térítése utófinanszírozással történik majd a sikeres vizsgát követően.
- A megyei diákszemélyesítések évente történő megrendezése. A szeptemberi találkozón Kövér László Házelnök úr kijelentette, hogy a továbbiakban is biztosítja, hogy üléseinket a parlament épületében tarthassuk. Több segítői felajánlást kaptunk különböző szervezetektől (pl. NIT), üléseinkre meghívhatunk szakértőket (pl. Brassói Sándor köznevelési elnökhelyettes Oktatási Hivatal, Bruckner László tanácsadó Nemzetgazdasági Minisztérium) Legutóbb együtt üléseztünk a Független Diákszemélyesítés képviselőivel, egyeztettük a közös célokat és törekvéseket Idén áprilistól mindenki számára elérhetővé vált a megújult Diákszemélyesítési Kisokos, amely megtekinthető az oktatási hivatal honlapján (www.oktatas.hu).
- *Milyen művészeti tevékenységeket szeretsz és mutatsz be, ha van rá alkalmad?*
- A kollégiumi éveim alatt rendszeresen léptem fel kollégiumi rendezvényeken (zongora, dob, gitár, ének műsorszámokkal), és zsűriztem is. 10 évig voltam zeneiskolás, és a szolnoki Kiugró gálán is szerepeltem.
- *Tanulmányaidra hogyan jut idő ezek mellett?*
- Úgy érzem, jól be tudom osztani az időmet, szerencsére tanulmányi eredményeimre nincsenek rossz hatással egyéb elfoglaltságaim. Bizonyítványaim jeles, és az utóbbi 2 évben kitűnőek voltak. Időközben sikerült a B2 angol nyelvvizsgát letennem, és jogosítványt is szereztem. Különböző tanulmányi versenyeken is részt vettem: helyesírás verseny országos 8. helyezettje, Szép Kiejtés verseny megyei helyezettje lettem, a Tömörkény Alkotói Pályázat arany és ezüst díjait nyertem, versíró pályázaton 2. és 3. helyezést értem el, de indultam még matekversenyeken, földrajz és irodalmi versenyeken, biológia OKTV-n is.
- *Ezekkel a nagyon szép eredményekkel milyen irányba tervezed a továbbtanulást?*
- Biológia-kémia fakultációs voltam, ezért orvosi vagy gyógyszerészeti irányba szeretnék továbbtanulni.
- *Milyen egyéb tapasztalataid, élményeid, hobbijaid vannak, melyeket megosztanál velünk?*
- 12 országban jártam (Finnország - énekkarral, Hollandia – cserediák program, külföldi tanulmányi utak: Lengyelország, Szlovákia, Szlovénia, Horvátország, Németország, Anglia...)

Hobbim az önálló testedzés, és futóközös voltam a kollégiumban évekig. Pelikán túrákon is részt vettem. A Tápiógyörgyei Ifjúsági Fúvószenekar aktív tagja vagyok a mai napig.

Harmat (AJTP 12. évfolyam) a Szolnok Város Ifjúsági Díja átadó ünnepségén

Írott művészet: versek és novellák

Lakatos Letícia: (H)idegen

(AJTP 10. évfolyam)

Elrohadt darabok.
Szédülés, hullaszag, nyitotthasfal.
Kopott pad, lábszag, romlott kaja.
Törött szív, kar láb, kéz.
Hámlik, kinyílik, elrohad.
Szedd össze a szívem, érzed?
Trancsír.

Berta Tímea: Pirouette

(AJTP 9. évfolyam)

Az ébresztő órám idegesítő csörömpölésére keltem. Fél ötöt mutat. A partneremmel reggel hatra beszéltük meg a találkozót, ami azt jelenti, hogy mint mindig, most is el fogok késni.

Gyorsan felöltöztem, fogat mostam és már szaladtam is le a lépcsőn, ahol anyukám a reggelimmel várt. Reggeli után felkaptam a sporttáskámat, laza kontyba fogtam a hajam és már készen is voltam az indulásra. A próbateremhez vezető út viszonylag gyorsan eltel, úgyhogy utána rohanhattam felfelé az emeletre, nehogy még ennél is jobban elkéssek. 6:05 perc.

1. emelet, 106A terem.

- Késtél! - szólított meg Mike a tabletből fel sem nézve.

- Hé, öt perc még nem a világ vége!- szóltam vissza lihegve, majd hozzátettem: - Ez így is rekord a múltkori tizenöthöz képest - kacintottam rá, mire felállt, jelezvén, hogy kezdjük már el a próbát végre.

Öt teljes órán át táncoltunk megállás nélkül, mire a jelmeztervező megzavart minket. Ugyanis elkészültek a produkciónk jelmezei. Én egyből odaugrottam és ujjongva a kezembe vettem az elkészült darabokat, mire Mike egy „nők” vállrándítással félreállt gyakorolni a szóló lépéseit. Miután kirajongtam magam a csodás fellépő ruhák láttán, újra beálltunk és gyakoroltunk tovább, hogy minden tökéletesen menjen szombaton. A próbák után nálunk hagyomány, hogy beülünk valahova ebédelni a kis csapatunkkal. Én, Mike, Ceci, a jelmeztervezőnk és Jonah, a tánctanárunk. Így a szokásos négyesünkkel nem hagyhattuk ki a mai alkalmat sem, hogy ne menjünk be a kedvenc büfénkbe falatozni.

- Elhiszitek, hogy mindjárt itt van a felvételi időszak? - Ceci kérdésére mindketten felkaptuk a fejünket.

- Ja, eléggé közel van már - dühnyögte Mike. Vajon ő is arra gondol, amire én? Hogy merre tovább? Bár őt, milyen szerencsés, akármelyik táncmozgató főiskolára felveszik. Amíg a jövőn gondolkodtam, körülöttem lassan már mindenki végzett az ebédjével és bocsánatot kérve hazasietett. Csak ketten maradtunk. Én és Mike.

- Min gondolkozol? - kérdezte kiröppentve a gondolataim közül.

- Semmiség - feleltem, majd sietősen bekaptam az utolsó falatokat és a tányérom alá helyeztem az ebédem árát.

- Mehetünk? - kérdeztem. Bólintott majd utánam indult.

A hazafelé tartó sétánk csendes volt. Mindketten túlságosan izgultunk a holnap miatt. Holnap dől el minden, amiért idáig dolgoztunk. Öt évnyi kemény munkánk eredménye és a jövőnk. Ezen a hideg, decemberi estén nem csak mi, hanem minden csendesebbnek tűnt. Az utakon alig járt autó, gyalogosok sem nagyon jártak a járdákon. Elsétáltunk a művelődési ház előtt. Nagy sürgés forgás az előtérben. Mindenki a holnapi versenyre készülődik. Mindenfelé girlandok és más díszek csillogtak. Egy hatalmas plakáton az döntősök plakátja. Amint felfedeztem magukat, felszökött a pulzusom. Mondhatni megrémültem. Mike biztatásképp megszorította a kezem, rám mosolygott, majd tovább sétáltunk a megfagyott úton. Elérkeztünk a háztömbhöz, ahol lakom. Még gyorsan megbeszültünk néhány fontos dolgot a holnapi főpróbával kapcsolatban, majd megölelve egymást elköszöntünk.

Másnap nyüzöztan keltem. Az izgalomtól alig bírtam aludni. A szokásosnál hamarabb végeztem a készülődéssel, így időben el tudtam indulni a főpróbánkra. Amikor odaértem a díszlettervezőtől kaptam némi útbaigazítást, és már meg is érkeztem az öltözőhöz. Kényelmesen felvettem a csodás, halványlila, tollas tütümet és kezdődhetett az utolsó próba. Háromszor kellett csak eltáncolnunk, mire azt lehetett mondani, hogy teljesen megszoktuk a színpadot. Ezután jöhetett még egyszer.

Kezds előtt van egy kis pihenő idő a backstage-ben, amíg minden pár elpróbálja a saját koreográfiáját. Ilyenkor mi egy kis bizalom gyakorlatsort szoktunk megcsinálni, amíg várakoznunk kell. Szerintem hasznos dolog, főleg ha a koreográfia tele van emelésekkel.

Az utolsó pár próbája közben már szállingóztak befelé az emberek, ezért Jonah szólt, hogy most már készülődjünk, hamarosan kezdjük. A szívem vadul kalapált. Idegesen az ujjaimat tördeltem és a számat harapdáltam. Amikor észrevettem, hogy partnerem rám mereszti nagy kék szeméit, abbahagytam és elpirulva lesütöttem a szemem.

- Csak nem izgulsz? – nevetett idegesen a hajába túrva.

- Egy kicsit - füllenttem, ekkor a következő pillanatban a színpad felől lekapcsolták a lámpákat és megszólalt a verseny házigazdája a mikrofonnál:

- Szeretettel köszöntöm versenyzőinket és a kedves rokonokat a New Yorki Táncakadémia XII. évvégi, országos versenyének döntőjén! Mint azt eddig megszokhatták, a tizenkét legjobb táncosból idén is a három legkiemelkedőbb táncosunkat választottuk ki a döntőre! A mai alkalommal ezt a három versenyzőt és egy meglepetés produkciót láthatunk tőlük! A nyeremény továbbra is 100.000 dollárnyi ösztöndíj neves táncakadémiánkra. A versenyzőknek sok sikert, a nézőknek pedig jó szórakozást kívánok! - a műsorvezető utolsó mondatai közben megnéztem a sorrendet: 1. David Mora és Christina Jones, 2. Mikael Roberts és Daniella Mikaelson, 3. (egyben utolsó) Garryson Stenfield és Helena Sparks. Szuper, másodikkak vagyunk. Pont jó, nem is a műsor eleje, nem is a vége.

Pontban hét órakor elkezdődött a verseny. Az első produkció semmi extra. Megint a Diótörőt adták elő, mint minden évben. Csak tudnám, hogy miért jutnak el minden alkalommal a döntőig.

A mi produkciónk következett. Nem is hallottam meg a zene elejét, annyira zúgott a fülem. A Hattyúk tavából adunk elő egy részletet. A koreográfiát én kezdtem el, majd ötször nyolcüttem után Mike folytatta a maga szóló részével. Teljesen átszellemülten táncoltunk. Eggyé váltunk a zenével és az előadásunkkal. Már csak pár lépés és egy *pirouette* van hátra a produkciónk végéig, de rosszul kezdtem a teljes fordulatot. A bokám kibicsaklott és a teljes testsúlyommal magam alá fordult a lábam.

- Ella?! - pattant mellém Mike. - Midet ütötted meg? Hallasz engem?! Hívjon már valaki orvost! - förmedt a tömegre.

A következő pillanatban egy mentőautó szirénáját, a szüleim sírását hallottam, majd azt, ahogy Mike a mentőautóba ugrik mellém. Aztán az életem egyik legnagyobb lehetősége kihuny, mint a lámpafény, amire utoljára emlékeztem.

Győri Anasztázia: Nem érdekel

(AJTP 9. évfolyam)

Egyedül mész az úton, téged senki nem kísér,
Eltűnődsz néha rajta, hogy szíved mennyit ér.
Miért nem vár senki rád, amikor megérkezel,
Feloldozást sem adnak néked, ha néha vétkezel.
Ha nincs jó barát, ki út porából felemel,
Üvöltsd bátran a szélbe: Nem érdekel!

Belépsz az ajtón, és csak csend és sötét vár,
Az előszobában az óra már régóta nem jár.
Ha nincs senki, kivel megosztanád ágyad,

Könnyekbe fúlva csillapodik le vágyad.
Harmatos hajnalon egyedül ébredsz fel,
Sóhajts a csöndbe: Nem érdekel!

Napok, évek szállnak tova, látszólag céltalan,
Gyakorta érzed úgy, hogy küzdelmed hasztalan.
De ne add fel soha, a jövő sok szépet tartogat,
Büszkén emeld fel az égre szél fújta arcodat.
S ha kétellyel kufárokodó bús dalt énekel,
Nevetve mondjad néki: Nem érdekel!

Győri Anasztázia: Réválom (AJTP 9. évfolyam)

Furcsa hangok. Nem akarom őket hallani!
Kezemet a fülemre tapasztva ülök az ágyamon és meg sem tudok mozdulni, annyira félek.
Már megint itt van és figyel.

- Takarodj! - kiáltom és egyre szaporábban veszem a levegőt. Még jó, hogy senki sem lát, különben még örültnek néznének. - Mit akarsz tőlem?! - semmi válasz, csak egy vérfagyasztó kacaj és még több félelmetes hang. Hajamba markolok és beharapom az alsó ajkam, hogy a kitörni készülő sikítást ezzel megakadályozzam.

A hangok egy pillanatra elhalnak, és egy enyhe fuvallatot érzek a hátam mögül, majd mintha valaki a nyakamba lihegne, aztán egy halk kuncogás.

- Játszunk! - szólal meg az a valaki közvetlenül a fülem mellől, én pedig reflexből hátra nézek, de senki sincs ott. A félelem belemar csontjaimba és egész testemben reszketek. El akarok innen menekülni, de egyszerűen nem megy. Annyira megbénít ez az egész, hogy egy pillanatra még levegőt is elfelejtek venni.

Az ajtó kicsapódik, majd hirtelen vissza. Az ablakokkal ugyanez a helyzet, de még mindig csak az ágyon ülök, és várom, hogy vége legyen ennek az egésznek. Hirtelen kitérül minden ajtó és ablak, és a zajok abbamaradnak. Naivan felsóhajtok, hogy vége van, de ebben a pillanatban olyan erővel csapódik be minden egyszerre, hogy az üvegek kitörnek. Néhány szilánk még rám is esik és végigkarcolva karomat leesik mellém. A sebekből élénk piros vér serken ki, ami végigfolyik egészen a könyökömig, ahol beszívja a pulóverem ujja.

- Csak hagyj engem békén...- suttogom elhaló hangon, és amennyire csak tudom, összehúzó magam. A furcsa hangok visszatérnek és olyanok, mintha rajtam nevetnének. Szemeimet szoroson lehunyom, felhúzott lábamat átkarolom, a fejemet pedig térdeimre hajtom és utat engednek a könnyeimnek. Tehetetlenül próbálok egyre kisebb lenni, de semmi haszna. A nevetés még mindig gúnyosan cseng és mintha egyre többen röhögnének rajtam. - Valaki segítsen!

- Úgysem hall senki!- szól gőgösen megint a hang.

- Ki vagy te és miért csinálod ezt?! - kiabálom. Lábamat kinyújtom és elfekszem az ágyon. Elfogyott minden erőm és hívogat az álom, de az a valaki nem hagyja, hogy elaludjak. Megragadja a lábamat és lehúzza a földre. Az oldalamba nyilalló fájdalomtól kipattannak a szemeim és feltápászkodom a padlóról. Lassan elvándorgok a mosdóba, majd ott hidegvizet engedek a sebekre, hogy lemosás az alvadt vért a karomról. A tükörbe nézek és

elborzadok magamtól. Az arcom fel van dagadva, a hajam csapzottan tapad izzadságtól nedves arcomra, a színem pedig inkább hulláéhoz hasonlít, mintsem élőéhez. Öklömet összeszorítom és a tükörbe ütöm, ami ettől darabjaira hullva esik a mosdókagylóba.

Kábultan hátrálok egy lépést és mély levegőt veszek, hogy magamhoz térjek.

- Eddig bírtad? - gúnyolódik velem, én meg dühösen a falba verem a kezemet. Nem hagyhatom, hogy összetörjön!

- Ilyen gyengének nézek én ki?- nevetek hisztérikusan. Nem akarom megadni neki azt az örömet, hogy igaza legyen.

- Úgy is tönkre teszek!- mondja csak úgy félvállról. A következő pillanatban pedig felettem a villanykörte szétrobban. Megdermedek. Testem újra reszketni kezd, de nem mutatva semmiféle félelmet, kimegyek a konyhába és engedek magamnak egy pohár vizet. A számhoz emelve a poharat, épp belekortyolnék, amikor az, csak úgy a helyiség másik végébe repül. Nyelek egy nagyot. Nem merek megmozdulni, mert a végén még nekem repít egy kést vagy valami éles tárgyat.

- Miért csinálod ezt velem? Miért?- kérdezem visszafojtott hangon.

- Nem egyértelmű? - megrázom a fejem. - Hogy szórakozzak. Szeretem, amikor ilyen ijedt arcot vágasz! - mély és félelmetes nevetés hangzik fel, majd hirtelen abbamarad.

Abban a reményben, hogy békén hagy, megindulok az ajtó felé. Megint egy szellő és megint a lehelet.

- Nem menekülsz! - suttogja és egy hideg valamit érzek, ami a hátamba szűrődik. A fájdalomtól felsikítok, majd a földre rogyok. Kapkodva veszem a levegőt és a sötétség egyre csak húz magához.

- M.. Miért? - köhögök és érzem, hogy már az utolsó lélegzetvételeket veszem.

- Sohasem hagylak egyedül. - és elsötétül minden.

Az ágyamban hirtelen felülök és kapkodom a levegőt. Izzadok és úgy érzem, hogy mindjárt elájulok. *Ez csak egy rossz álom volt, semmi több.* Megkönnyebbülten fújom ki a levegőt és próbálom dübörgő szívem megnyugtatni, ami pár percen belül sikerül is. Felállok és a fürdőszobába megyek, ahol megmosom az arcom és kicsit lehűtöm magam. Miután ezzel is végzek, leülök az ágyamra, az arcomon mosollyal dőlök vissza a párnámra és az oldalamra fordulva egy vörös szempárral találom szembe magam.

- Mondtam, hogy mindig melletted leszek!

Juhász Judit: Az idő hajósa

(AJTP 12. évfolyam)

A valóságba oltott idő háborgó tengerének hajósa vagyok.

Víg zeneszóval, harcias kerge tánccal köszöntök minden új napot,
üvegen átszűrt fényeken keresztül látom a holnapot.

A vihartól részegen, véres mosollyal ajkamon vágok szót a habon,
atomról atomra járva keresek csillagot.

Vad szél tépte vitorlát kormányozni nem tudok,
szabad csodálattal szállva kergetek gyilkos indulatot.

Ketrecbe zárt vadvirágok szépek gazdagok,
kérlek édesapám, adj enni, mert meghalok!

Éberem figyelem a sziklás tengerpartot, magányos szigeten
halott lelkek csöndje zajong.

Kérges kezek érintését érzem vállamon,
csukott szemmel figyelem, vajon ki van ott?
Ezer ígérettel csókolok férges deszkát a taton.
Kezeim könyörgöm, kötelet szorítsatok!
Barátok, szeretők, el ne hagyjatok!
Árnyékuk röhög a nyirkos falakon.
Szürke galamb gubbaszt némán a faron, repülni nem tud,
de akarna-e vajon?
Hazugságok gyöngysorát hordom nyakamon,
a hurok feszül, a büntetést vállalom.
Ezer hullám tüze szánt keresztül hajamon,
a kerék forog, mégis maradok.
Bús nyári fellegeket szirén énekét hallgatom.
Hogy hová vezet? Én azt nem tudhatom.
Csak kormányzok tovább keresztül a habon,
mert valóságba oltott idő háborgó tengerének hajósa vagyok.

Kamuti Harmat: Csokoládéálom

(AJTP 12. évfolyam)

Mézédes.
Puha.
Csábítóan szédítő.
Kockái roppannak,
relaxációm indulhat.
Álmodom.
Bármennyiszer újraélném
még
ennyi nem elég.
Érdes gyönyör
kezem között ellágyul
őszi falevél színe
Elvarázsolt ősz
újraszínezve
Simogató ősz
melengetőn ösztönző
Mint legédesebbnek kellő
dobogósnak várom
ilyen ez,
a hajnali csokoládéálom.

Juhász Judit: Fémhegedű

(AJTP 12. évfolyam)

Álmos pillangószárnyakon érkezik a reggel,
csöndes köd táncol az utcákon, egy lélek sem kelt fel.
Amott, messze túl a házak ormóttan századán,
a kietlen földeken az éj fellege tombolva menekül,
fut s repül, mert nem mer egymással farkasszemet nézni a két jó barát.
Évezredek kegyetlen násztáncát szenvedte végig, keringve egymáskörül
örökkön közeledve, mégis távolról mérgezve egymást,
az életet adó Nap fénye, és az éj korcs szülötte, a Holdsugár.

De mégis, ott zúg valami, keresztülvágva a reggel tükörsima
fátylát. Végigrobog időn, erdőn, s csillagon, nem kímélve élőt,
holtat, s gazdagot, rendületlen tör tovább előre. Csikorogva, nyikorogva,
vonyítva figyelmeztet mindent, mit az ember szentnek, s örökkön valónak vél,
hogy jön a Fémhegedű és vele együtt közeledik a tél.

Jégmacska bajszán egyensúlyozó évszakok váltják egymást, míg
a világ alszik, és álmodik kusza halászhálókkal átszótt valóságot.
Vígán ébred, nem sejtí, mi közeledik hozzá, csak a síneken éneklő
lélek keserű dalát hallgatja. Kinek egyedül e kopár ürességben
nincs fáradtság tüze a szemében. Meredten néz a semmibe, látja
az eljövendő korok közeledtét és saját ígéreteinek visszhangját, amit
gyermeki kacajjal fúj tova a szél.

Várja a jelet, a mennyei ítéletet, melyet remegő csontjainak mélyén remél.
De a szíve szilárd börtön, fogva tartója az ész. Nem száll szembe, s kiállt
béklyóit levette vissza az élet arcába. Köpve szitkot, terhet, győzelmet,
s nem vár cserébe isteni kegyelmet. Megállt, mint döggöt remélő hiéna az
oroszlán árnyékában. A percek vad viharának orkánja közepén, szikrázik halk imádsága.

Ő az, ki feladta a semmit a mindenért, ölelő karok szorítását,
hamuba mártott papírért. Kéjes elégedettséggel fogja kezét az óvó halál,
mikor a semmiből túskeként hasít szívébe a kacagó magány. Részeg sóhaja
nyúzott katonaként masírozik át a levegőn, de messze a távolban megremeg az idő.

Vakító fénnel közeleg megállíthatatlanul, nem siet, mégsem éri utol soha,
se hang, se szó, se gondolat. Már érzi, minden atomjában féli az árva,
csupasz gyermekké tesz mindenkit, ki látja.
Sírni, kérni, véres körömmel ígéretet a betonba vésni már késő,
mert megérkezett a végtelen étvágyú óriás, a hatalmas Fémhegedű.

Kamuti Harmat: Lemenő

(AJTP 12. évfolyam)

Állok.

Pillanatnyi örökkévalóság.

Már csak pislákol a fény,

Látom, ahogy a test
magától csúszik lefelé.

Ereszkedik egyre gyengébben,
mint akit elhagy a remény.

Elfelejteti a küzdést, hogy mi mit ér.

Már nem emlékszik rám,

pedig adta az erőt,

mindig is szerettem őt.

Éltetett napról napra,

segített feljutni a csúcsra.

Ő a végtelen, ki sosem védtelen.

Rengetegen csodálják őt,
az este lepihenőt.

Kérdezik a holnapot, nézem,
választ mégsem kapok.

Ráébredt mindenre,
megértem.

Elveszett minden, amit reméltem,
rájöttem, több az, amit elértem.

Állok egyes egyedül,
de megvan minden legbelül,

őrzöm kik szeretnek,

vigyázom a lelketek.

Itt van velem, aki véd,

ki mellettem áll, mégsem félt.

Gyűjtöm az energiát,

míg helyem meg nem telik,

mosolygok amíg engedik,

de a legnagyobb is kihuny egy idő után

ma, holnap, a végtelen is kopogtat már.

Ledobja ragyogó fátylát, utoljára körtáncot jár,

bevilágít amit lehet,

hogy menthesse az életeket.

Az utolsó karéj is elveszett,

mit a szürkeség eltemet.

Bezárja az ajtót,

kulcsát tűzbe dobja,

engedd, hogy még egyszer bepillantsak!

Elkap a hév, rohannék,

de már nincs hova, itt a vég.

Felébredek a képzelgésből,
végre megértem, miért megy Ő,
hogy megmentсен mindent,
amit lehet.
Mennie kell máshová is
lehelni életet.
Egy szellő az arcomat csapja,
emelkedek a magasba.
Szárnyalok a világ fölött, kitörök,
pedig azt hittem ez képtelen,
de csak egy valami az,
a végtelen.

Mazzone Claudia: Az út
(AJTP 9. évfolyam)

Fényes mag a semmiből.
Virágzik az idő múlásával,
táplálja a fény a világosság.
Volt tavasz, majd nyár.
Nem láttál semmit, csak néztél,
megvakultál az önzőségtől.
A hidegben vesztél el,
mert hátat fordítottál mindennek és mindenkinek.
Te tehetsz mindenről.
Megdermedtél a fagyban.
Meghalt a kezdet,
s a tél múlásával megszületett a vég.
Ez voltál Te.

Mazzone Claudia: Mosoly
(AJTP 9. évfolyam)

Meleg mint a napsugár.
Szótlán, mégis többet mond bárminél.
Édes és jóleső mint a desszert.
Illata akár a tisztaságé.
Olyan mintha hirtelen eltűnne minden,
és csak a csendes nyugalom maradna.

XY: Michael

Körülbelül egy óra állt a rendelkezésemre. A falon lévő óra pontosan este tízet mutatott. Szegény Michaelnek addig tartott, mire elaludt, egyfolytában csak köhögött. Hamarosan megint felébredt, vizet kért és azt, hogy meséljek neki. Nem is tudom, mióta tartott ez az egész. Talán egy hónapja, de lehet, hogy kettő. Nem sokkal azelőtt tudtam meg, hogy elkapta a Lympróvizist. Ott kellett hagynom a munkámat, hogy ápolhassam. Így aztán nehezen éltünk meg. Csak a segélyekből. Egyes éjszakákon, amikor sikerült elaludnom, szörnyű rémálmok gyötörtek. Attól félttem, hogy a fiam éhen hal, mielőtt a betegség végezze vele.

A betegség.

Emlékszem, amikor elkezdett terjedni. Mivel patikus voltam, sokan jöttek el hozzám, hogy adjak valami gyógyszert. Sokan orrfolyásra, izületi- és fejfájásra, valamint fáradékonyságra és lázra panaszkodtak. Először azt hittük, egyszerű nátha vagy megfázás, ezért ennek megfelelően próbáltuk meg kezelni a beteget. Amikor már a város 40%-a ilyen tüneteket produkált, felkerestük a környék orvosait és patikusait. Kiderült, hogy ott is hasonlóak az arányok. Az emberek egyre gyengébbek lettek. Voltak, akik félében belül eltávoztak az élők soraiból, mert annyira legyengült az immunrendszerük. Már mindenki komolyan vette a betegséget, megkezdődtek a komolyabb kivizsgálások, és lassan, de összeállt a kép. Az újabb szakkönyvekben már ez szerepelt a Lympróvizisről szóló fejezetben: „Ez a vírus főként a gyermekeket és időseket támadja meg. Levegőben terjed. Tünetei könnyen összetéveszthetők a náthával: orrfolyás, fáradékonyság, fej-és izületi fájdalom, láz, hasmenés és hányás. Mivel a szervezet egyfolytában küzd a vírusos sejtek ellen, az immunrendszer legyengül, és fél-egy éven belül a szervezet feladja a harcot, a vírus végez vele. Egyelőre nincsen ismert gyógymód.”

A nap minden egyes percében csak az járt a fejemben, hogy elveszítem a fiamat is. Ahogyan az anyját hosszú évekkel ezelőtt. „Ha Michael is itt hagy, akkor nem marad senkim! Ha lenne gyógymód... De nincsen! Rengetegen próbálkoztak, de senkinek sem sikerült. Nem a motiváció hiánya a probléma, a vírus túl ellenálló. Megpróbálnám én is, hisz’ valamennyire értek a gyógyszerekhez. Lenne egyáltalán értelme? Talán nekem sikerülne? Valószínűleg nem, de megérné. Nagyon megérné! Ha meg sem próbálom, halálom napjáig bánni fogom. Meg kell próbálnom!”- Gondoltam akkor. Így kezdődött minden.

Hamarosan úgy éreztem, egyre közelebb járok a megoldáshoz. Akkor még nem sikerült megtalálnom a gyógymódot, de már az is hatalmas sikernek számított, hogy a kísérletek során már valami reakciót váltottam ki a vírusból. Több hatóanyagot próbáltam összeolvasztani valami mássá, valami többé. Emlékszem, milyen fáradt voltam akkor. A pillanatok perceké, a percek pedig órákká folytak össze.

Nem tudom, hogyan történt pontosan. Próbálom felidézni! Éppen Michael újabb éjszakai rohama kezdődött. Én félig elbóbiskolva az asztalomra görnyedtem, amikor meghallottam a köhögést. Hirtelen felpattantam és rohantam a szobájába. Valószínűleg akkor történt a baleset, mert amikor visszatértem, minden hatóanyag, ami az asztalomon volt, felborult és összekeveredett. Felkaptam egy kendőt, hogy mentsem, amit lehet. Nagy része már a kendőn volt, amikor észrevettem, hogy azon volt a vírusminta is. Majdnem szívrohamot kaptam a felismeréstől, amikor a vizsgálatok kimutatták, hogy nyoma sincs a vírusnak. Először azt hittem, valami tévedés! A megoldás, a csodagyógyszer, amit még senkinek sem sikerült létrehoznia, ami ezrek életét mentheti meg, ott volt a kezemben! Csak egy baj volt: nem tudtam az arányokat és a pontos összetevőket. Több éjszakába telt, mire rájöttem.

Visszagondolva hiba volt, amit ezután tettem, de akkor nem gondolkodtam. Egyből beadtam a fiannak az orvosságot. Nem vártam semmilyen tudományos visszajelzésre a gyógyszer

biztonságosságával kapcsolatban, sem semmilyen tesztalanyokon végzett kísérletekre. Félttem, türelmetlen voltam és végtelenül optimista abban a pillanatban.

A fiam állapota javult. Elmúltak az éjjeli rosszulletei, és elég jól érezte magát ahhoz, hogy nagyobb sétákat tegyen. Ez persze feltűnt a szomszédoknak. Nem sokkal ezután már sorra jöttek interjút kérni a sajtótól és a gyógyszerről faggatni. Az orvosi vizsgálatok után már nem hibáztattak, amiért beadtam a fiamnak a gyógyszert. Azt mondták, hogy csak úgy lehet forgalmazni az ellenszert, ha előtte több beteg is tesztelik. Beleegyeztem. Mi mást tehettem volna?

Egy hónap elteltével minden tesztalany - a fiamat is beleértve – pozitív eredményt mutatott a gyógyszerrel kapcsolatban. Mivel nem akartak tovább várni, mert a betegség közben tovább tizedelte az embereket, forgalmazni kezdték. „Mi legyen a gyógyszer neve?” - kérdezték. „Mi-chael” - vágtam rá rögtön. A fiam neve. Ő jelenti a mindent, számomra ő a megváltás, azt szerettem volna, ha mások is ezt érzik, ha erre a gyógyszerre gondolnak.

Hirtelenjében megszűntek az anyagi gondjaink, de ami még ennél is csodálatosabb volt, hogy visszakaptam a fiamat. Legalábbis akkor azt hittem.

Négy hónappal a forgalmazás után a fiam állapota romlott. Rosszabb lett, mint amilyen előtte volt. A többi tesztalany állapota is rosszabbodott. Kivizsgálások tömkelege várt a fiamra. Kiderült, hogy a csodagyógyszer mégsem annyira csodálatos: az elején elgyengítette a vírusos sejteket, ezért tapasztaltuk a kezdeti javulást, de később a vírus a gyógyszer hatására mutálódott és erősebbé vált. A vírus továbbá is levegőben terjedt, így a védekezés továbbra is szinte lehetetlen volt. Mivel nagyon felerősödött, már nem csak a gyerekeket és időseket támadta meg, hanem a felnőtt korosztályt is. Már nem olyan „enyhe” tünetei voltak, mint eddig. Néhány hét múlva az alanyok annyira szenvedtek, hogy a tíz emberből hét öngyilkos lett. Gyilkos lettem! Ha nem is szándékosan, de az lettem! És még ezrek fognak meghalni! Ha a szenvedést ki is bírják, a vírus hamarabb végez a szervezetükkel, mint eddig. Ha megélik a két hetet, szerencsájük van. Mindent tönkrettem.

Egyedül maradtam, végig kellett nézmem, ahogy a fiam szenved. Miattam. Az én hibámból. Mert türelmetlen voltam. Néhány hónap várakozás helyett a fiam és több ezer ember életével fizettem. Undorodom magamtól. Ahogy az üres házban sétálok, megrohannak emlékek. Még jobban utálok magam. Legközelebb türelmes leszek. Talán egy másik életben, ennek már úgy sincs értelme a fiam nélkül...

Lakatos Letícia: Végletek

(AJTP 10. évfolyam)

te bent, én kint
te hideg, én meleg
ha fázok, te nem
én vérzek, te gyógyult seb
veled
együtt
más
mert te más és én nem
mert neked nem jó ami én
és én nekem nem jó ami te
de nélküled se
mert együtt

de a külön
rosszabb mint a vírus
te gyógyult
szivárog az ajtón
hiányod megannyi baktériuma

Szabó Bianka Melinda: Dante csókja
(AJTP 9. évfolyam)

Kémiáról csöngetnek épp ki. Elindul az osztály a következő órára. Mellettem lépked és ugyanazokat a szavakat mondja Szandinak, mint nekem. Nem kellene, hogy fájjon, hiszen nekem ott van Greg, nemde? Amint ezzel a gondolatmenettel végzek, odaérünk a terembe. Levágodom az utolsó padba, mellém ül, közben egy másik lánnyal flörtöl, csak akkor hagyja abba, amikor az irodalom tanár belép.

- Dante, a táblához!
- D... De volt már Tz tanár úr!
- De a memoriterrel tartozik az osztálynak, úrfi.

Sóhajt egyet, majd kimegy és belekezd.

- „Úgy tűnik Nékem, hogy az istenekkel egy a férfiú ki szemben ülhet véled....”

Végig engem nézett. Nem értettem, miért.

Amint végez a felelettel és visszaül, vállba veregetem.

- Kösz... - mondja élettelen hangon.

Az összes óra így telik el, majd amint kilépünk a kapun, Greg vár, odaszaladok hozzá és átölelem. Fura érzés kerít hatalmába, de nem figyelek rá. Mellettünk megy az osztály és ő mindenkiel flörtöl. Valamiért fáj. Nem nézek oda...

Greggel kézen fogva megyünk haza. Olyan jó vele lenni, de... de már NEM ugyanaz. Hazaérve elbúcsúznak egy csókkal. Másnap buli, így az egész osztály bezsongott, mindenki párt keres a bulira. Sajnos csak belsejt lehet hívni, én így egyedül megyek. A nap végére mindenkinek van párja. Legalább is azt hittem, amíg Szandi nem csapódik mellém.

- Hallottad? Dante nem akar vagy nem tud partnert választani.
- Ne szívass, mióta ismerem, annyi lányt szédít...
- Nem tudom, csajszi, de úgy fest, ti egyedül jöttök, pár nélkül.

Mondja nevetgélve.

Ezt végighallva indultam haza és kezdem neki készülődni. Vörös, erősen kivágott ruhát veszek fel, magam se tudom, miért.

A partira érve a haverjainkhoz csapódom. Beszélgetni kezdünk, s a nagy melegben megfájdul a fejem. Kimegyek a mosdóba, hogy kiszellőztessem, de amint kilépek, meglátom Dantet és Szandit ölelkezni, magamból kikelve ordítok:

- Ja, tényleg partner nélkül!!

Elfutok az emeletre, ahol tudom, hogy nincs senki, bebújok egy sarokba, majd sírok.

Egy idő után ismerős, surrogó kabát hangját hallom. Fel se nézve mormogok neki.

- Mi a halálért jöttél ide?
- Mert talán aggódom érted?
- Miért? Elég jó barátok vagyunk, hogy tudd, hogy nem csinállok hülyeséget.
- Barátok...

Mormogja és mellém guggol.

- Ha csak barátok volnánk, nem fakadtál volna ki.

- Nem mindegy neked? Te úgyis szédítesz 100 lányt!

- Mert nem lehet az az egy az enyém, akit szeretek.

Felemeli a fejem és megcsókol. Tudom, el kellene löknöm, de nem megyek, inkább átkarolom a nyakát, érzem, ahogy ő is sírva fakad. Majd egyszerre szólalunk meg.

- Ezt meg fogjuk szívni!

- De megéri! Értünk meg!

Mondjuk együtt nevetve és sírva.

Amint felocsúdunk a boldogságból, Dante megszólal...

- Greggel mi lesz?

- Nem tudom, szeretem őt is.... De egy ideje téged jobban...

- Ajh, *te lány*...

Mondja, majd szorosán átölel, és az ölébe kap, s úgy megyünk le a lépcsőn. A társaság felé részeg, így észre se veszük, hogy ott vagyunk, így simán kisurranunk. Az ajtóban letesz és megcsókol, majd elválnak útjaink. Hazasétálva eszembe jut a Greggel töltött idő. Rám tör a sírógörcs. Összerogyok. A kapunkban majd negyed órával később felkelek, s berohanok a házba. Amint az ágyamba kerülök, csak forgolódni tudok. Egy idő után megcsörren a telefonom... Greg az, nagy nehezen felveszem.

- Szia cicám, milyen volt a buli?

- Jó, de nagyon hiányoztál onnan.

Ezeket a szavakat kimondva elkezdem a könnyeim nyelni, majd újra meghallom Greg hangját.

- Majd kövinek, szerelmem. Na, nem tartalak fel... Álmodj szépeket!

- Te is életem.

A hívás végét jelző csengő után újra rám tör a sírógörcs. Az egész hétvége ebben a hangulatban telik, hol sírok, hol hazudok. Neki. Magamnak. A családomnak. Hétfőn iskolába menet Dante a kapuban átölel, én reflexszerűen hasba vágom, de nyöszörögve megszólal:

- Hé, cicus, nem bántalak!

- Bocsi.... Bocsi .....Róka.

Mondom a régi becenevet bevetve. Ő, hogy belém fojtsa a nevetést, megcsókol, de én ellököm. Nagy, értetlen szemeket kapok cserébe.

- D... Dante... Tudod, hogy ez így nem jó... Nekem ott van Greg... Te meg Szandival meg Kikivel vagy jóban....

- De ők csak barátok...

- Ja, azok.

Mondom elfúló hangon s könnybe lábadt szemmel, majd befutok órára.

Az egész osztály rólunk beszél. Hallom, ahogy azon sutyorognak, hogy kit is csalok meg. Az órák alatt Dante egyre furcsább lesz. A nap végre kikészülten rohanok ki az iskolából látva, hogy Greg vár, még gyorsabb tempóra kapcsolok. Nem akarok a szemébe nézni, őt is összetörni, de mégse menekülhetek el.

A kanyarban elkapja mégis a kezem.

- Mi a baj, életem?

Néz rám nagy aranybarna szemeivel.

- S...semmi.

Mire ezt kinyögöm, az osztálytársaim elmennek előttünk, és ránk ordítanak.

- Mi van, Dante nem elég?

Greg kérdő szemekkel néz rám.

- Dante? A kis haverod? Nem elég neki a többi nő?

Látom a kétségbeesést a szemeiben.

- Greg... Én, szeretlek, de.. De őt is szeretem...

- Egy év után EZT mondod?

- Nem ezt... Mondtam...
- Akkor, egyedül nem vagyok elég?
- D.... Nem.. .Alig látjuk egymást, elkezdem ki... ki szeretni belőled, vége!
Mondom kibuggyanó könnyekkel elrohanok, hazáig meg sem állok. Felfutok a szobámba.
Dantét próbálom hívni, de foglalt.
- Soha nem foglalt, ha én hívom...
Másnap, amint iskolába megyek, Dante teljesen más. Rám se néz, olyan, mint anno. De mégse teljesen. Majd rájövök, miért.
Leülve látom, hogy Kiki kezét fogja...
Könnybe lábadt szemmel összehúzó magam a padban.
Leül mellém.
- Aya, mizu Greggel? Megint kibékülős Love volt? Attól vagy fáradt? Sz... Szakítottam vele..... Miattad, te görcs!
Taszítok egyet rajta, amitől kiesik a padból.
- Mi az, cica? Korábban kellett volna ezt tenned... Most már legyél boldog vele.... Én megleszek Kikivel, mint mondtad.
- Egy idióta vagy, Dante!
Mikor pont ki akarok menni, bejön a tanár.
- Fene.
Amint vége az órának, kirohanok. Már az ajtónál tartok, amikor Szandi megállít.
- Elengeded?
- El... Hagy legyen boldog mellette...
Épp kiérek a hídra az iskola előtt. Megrogy a lábam a fáradtságtól és megcsúszok egyenesen a víz felé.
- "Legalább nem látom, hogy mást csókol"
Ezzel a gondolattal nyel el a víz...

Szabó Bianka Melinda: Eszeveszett szerelem
(AJTP 9. évfolyam)

A madarak csicsérgésében
Te menta illatod jut eszembe
Eper ízű reggeleken
Sárga kikeleten
Ráébredek
Szívemben remegve
Nélküled nem élhetek
Többet sohasem

Estére végem
Szívem nem érzem
Dobbanva elhagy
S utánad szalad
S én itt állok remegve
Szívtelen eszetlen
Mert már mind kettő kezében

Angliai kalandozás képekben...

*Mirizslai Beatrix: Derengés
(AJTP 11. évfolyam 4. csoport)*

Mirizslai Beatrix: Elszalasztott báj

Miriszlai Beatrix: Magányos zendülés

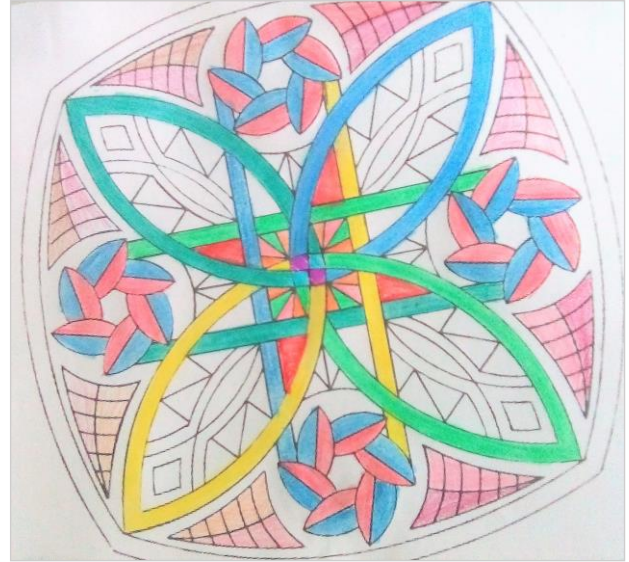
Miriszlai Beatrix: Relatív párhuzam

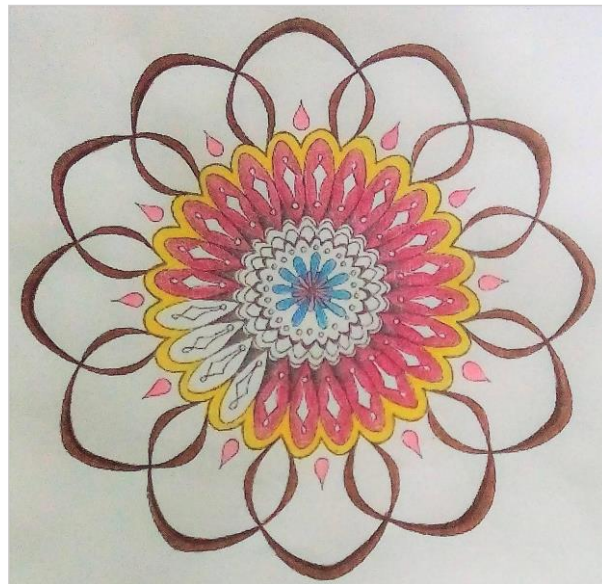
Mandalák...

*Gál Laura Ada
(AJTP 9. évfolyam)*

*Kovács István
(AJTP 9. évfolyam)*

*Kenyeres Bernadett
(AJTP 9. évfolyam)*

